

ЗІНЧЕНКО АНТОНІНА МИКОЛАЇВНА

(1922 р.н.)

«Большой вклад в деле укрепления могущества социалистического государства вносят советские женщины, ...они развернули свои творческие способности, стали активной созидательной силой социалистического общества».

- витиска з протоколу засідання ВІННИЦЬКОЇ
КОЛЕГІЇ АДВОКАТІВ

ЛИЧНЫЙ ЛИСТОК ПО УЧЕТУ НАДРОВ

Фамилия Зинченко
Имя Антонина отчество Николаевна
Пол жен. Год рождения 1922. Место рождения:
а) по существующему адм. делению г. Ворошиловград
Ворошиловградской области
б) по существовавшему адм. делению г. Луганск
Донецкой области
3. Национальность украинка 6. Соц. происхождение:
а) бывш. сословие (звание) родителей рабочие
б) основное занятие родителей до Октябрьской революции
рабочие, после Октябрьской революции
слесари. Основная профессия (занятие) в настоящее время
в) для членов ВКП(б) — к моменту вступления в партию) юрисст, стаж работы по этой
профессии до года в. Соц. положение слесари. Партийность б/п
8. Какой организацией принят в члены ВКП(б) _____
9. Партстаж _____ № партбилета _____ или к-карточки _____
10. Стаж пребывания в ВЛКСМ с _____ (м и, год) по _____ 13. Состоял ли в других партиях (каких, где,
какого и по какое время) в других партиях не состояла
14. Состоял ли ранее в ВКП(б) нет с какого и по какое
(из, лет) _____
и причины исключения или выбытия _____
15. Были ли колебания в проведении линии партии и участвовал ли в оппозициях (каких, когда)
в оппозициях не участвовала, колебания в проведении линии
в партии не было

Саме про Антоніну Миколаївну можна з легкістю сказати ці слова. Вона запам'яталась як добросовісний та кваліфікований адвокат, що відзначається скромністю та моральною витримкою.

Народилася Антоніна Миколаївна в грудні далекого 1922 року в сім'ї робочих у місті Ворошиловграді, що нині носить назву Луганськ. Батько, Зінченко Микола Прохорович - працював керівником Вінницького обласного військ торгу; мати, Зінченко Тетяна Андріївна - займалася домашнім господарством та вихованням дітей – маленької Антоніни та її сестри.

У 1931 році пішла навчатись у перший клас Ворошиловградської середньої школи № 7, яку закінчила в 1941 році. У серпні цього ж року, Антоніна була зарахована на перший курс фізико-математичного факультету

Ворошиловградського педагогічного інституту. Проте заняття вчасно не розпочались і Антоніна Миколаївна отримала тимчасову академічну відпустку та влаштувалася ученицею рахівника в Станично-Луганський районний харчокомбінат. Тут вона працювала до листопада 1941 року, проте, у зв'язку із воєнними діями, їй довелось евакуюватися до Казахської РСР, де проживала в селі Слов'янка до квітня 1942 року. Згодом Антоніна Миколаївна повернулася до Ворошиловграда, але вже в липні 1942 року була змушена евакуюватися повторно. В селі Серебряковка Ростовської області німецькі війська наздогнали її, тут Антоніна Миколаївна втратила батька та була змушена знову повернутися у Ворошиловград, окупація якого тривала ще сім місяців. У цей період вона ніде не працювала. У лютому 1943 року місто звільнили від німецької окупації.

З квітня по листопад 1943 року Антоніна Миколаївна працювала бухгалтером-касіром, але була звільнена у зв'язку із вступом до Харківського національного юридичного інституту. У 1947 році закінчила навчання. Цей рік відзначився ще й тим, що доля звела Антоніну з Головка Василем Петровичем, вони оформили шлюб у 1947, а вже в 1948 році в пари народився син Володимир, а згодом у 1949 – син Микола. Чоловік Антоніни Миколаївни працював ревізором Управління міністерства юстиції у Вінницькій області, потім майже все життя – адвокатом.

Міністерство юстиції УРСР по закінченні навчання направило Антоніну Миколаївну до Вінницької колегії адвокатів. Після успішного проходження стажування вона була зарахована до складу колегії та розпочала роботу адвокатом.

Професійна діяльність спершу не була легкою. Президія Вінницької колегії адвокатів на своїх засіданнях неодноразово критикувала роботу Антоніни та робила зауваження щодо її виступів і викладу доказів у суді. Проте критика дала свої позитивні наслідки. Завдяки наполегливій роботі над собою, Антоніна Миколаївна змогла досягти значних результатів. З часом, Президія Вінницької колегії адвокатів у своїх протоколах зазначила : *« т. Зинченко добросовістно работает над собой по повышению идейно-политического уровня и деловой квалификации...»*

Антоніна Миколаївна всебічно розвивала свої знання та робила все можливе для покращення свого професійного рівня. Так, Комісія по атестації адвокатів Вінницької області відзначила, що вона *«...читает центральные и местные газеты, а также художественную и юридическую литературу; учится в вечернем коммунистическом университете, где успешно усваивает учебную программу; принимает активное участие в общественно-массовой работе»*.

Адвокатом Вінницької колегії адвокатів Антоніна Миколаївна пропрацювала аж до самої пенсії. Вона спеціалізувалась переважно на кримінальних та цивільних справах. Члени комісії якості роботи адвокатів зазначили: « *Опыт добросовестного и грамотного ведения дел адвокатом Зинченко А.Н. достоин распространения среди адвокатом области* » .

У 1977 році Антоніна Миколаївна написала заяву із проханням звільнити її у зв'язку із виходом на заслужену пенсію. Після цього її професійна діяльність на теренах української адвокатури була завершена.